

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 4/2025
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
(ΠΡΩΗΝ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ)
(ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ)

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την Δικαστή [redacted]
Πρωτοδική Ειδικής Επετηρίδας, που όρισε η Διευθύνουσα το Πρωτοδικείο
Κατερίνης Πρόεδρος Πρωτοδικών και την Γραμματέα [redacted]

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του τη 24η Οκτωβρίου 2024
για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: Ν.Π.Ι.Δ. με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΠΙΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ Η ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ
ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ» και διακριτικό τίτλο «ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ»,
με Α.Φ.Μ. 999538617 της Δ.Ο.Υ. Αμαρουσίου και αριθμό ΓΕΜΗ 161712601000
που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής επί της οδού Χ. Σαμπάγ- Σ. Χουρί αριθμός
3 (3ος όροφος) και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκε διά της
πληρεξουσίας του δικηγόρου [redacted]
που προκατέθεσε νομίμως και εμπροθέσμως έγγραφες προτάσεις τη 12η-02-
2024, δυνάμει της από 05-02-2024 Εξουσιοδότησης, κατά τα άρθρα 96 παρ. 1
και 237 παρ. 1 εδ. β' ΚΠολΔ του Διευθυντή Δημόσιας Εκτέλεσης αυτού,
[redacted] (δυνάμει του από 14-10-2022 πρακτικού του Διοικητικού του
Συμβουλίου), με θεωρημένο το γνήσιο της υπογραφής του από τη δικηγόρο
Αθηνών [redacted] ενώ δεν παραστάθηκε
κατά τη δικάσιμο.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: [redacted] με ΑΦΜ
[redacted] η οποία έχει την ιδιοκτησία, διαχείριση, εκμετάλλευση και κατά
νόμο ευθύνη λειτουργίας ατομικής επιχείρησης που εδρεύει στην [redacted]
[redacted] επί της οδού [redacted] και διατηρεί υποκατάστημα ήτοι το καφέ-
μπαρ με το διακριτικό τίτλο [redacted] που λειτουργεί στο [redacted]
επί της οδού [redacted] η οποία δεν εκπροσωπήθηκε από

πληρεξούσιο δικηγόρο κατά τη συζήτηση και δεν προκατέθεσε έγγραφες προτάσεις κατά το άρθρο 237 παρ. 1 του ΚΠολΔ ως ισχύει.

Το ενάγον ζητεί να γίνει δεκτή η από 12-10-2023 αγωγή, τακτικής διαδικασίας, η οποία κατατέθηκε στην Γραμματεία του Ειρηνοδικείου Κατερίνης με αριθμό κατάθεσης 137/17-10-2023 και προσδιορίστηκε προς συζήτηση για τη δικάσιμο της 15ης-10-2024 δυνάμει της από 29-04-2024 Πράξης Ορισμού Δικαστή και Συζήτησης Αγωγής Κατ' Άρθρο 237 παρ. 6 ΚΠολΔ. Δυνάμει της με αριθμό 168/2024 Πράξης της Διευθύνουσας το Πρωτοδικείο Κατερίνης Προέδρου Πρωτοδικών και ενόψει των διατάξεων του άρθρου 14 παρ. 4 (μεταβατικές διατάξεις) του νόμου 5108/2024 «Ενοποίηση πρώτου βαθμού δικαιοδοσίας, χωροταξική αναδιάρθρωση των πολιτικών και ποινικών δικαστηρίων» η ανωτέρω υπόθεση αποσύρθηκε από το πινάκιο της παραπάνω δικάσιμου λόγω κατάργησης των Ειρηνοδικείων της χώρας από τη 16η-09-2024 και αποφασίσθηκε ο οίκοθεν επαναπροσδιορισμός προς συζήτηση ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κατερίνης της ως άνω αγωγής στην αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και εγγράφηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, η οποία εκφωνήθηκε στη σειρά της από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως ανωτέρω αναφέρεται.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Σύμφωνα με το άρθρο 237 παρ. 1 και 2 ΚΠολΔ, όπως αυτό αντικαταστάθηκε με ισχύ από την 01η-01-2022 δυνάμει των άρθρων 12 και 120 Ν. 4842/2021 (ΦΕΚ Α 190) και εφαρμόζεται για τις κατατεθειμένες μετά την 01η-01-2022 αγωγές [παρ. 1 άρθρου 116 του αυτού νόμου (4842/2021), όπως διορθώθηκε με το άρθρο 65 παρ. 1 Ν. 4871/2021, ΦΕΚ Α 246/10.12.2021], μέσα σε ενενήντα (90) ημέρες από τη λήξη της προθεσμίας για την επίδοση της αγωγής κατά την παρ. 2 του άρθρου 215, η οποία προθεσμία παρατείνεται σε εκατόν είκοσι (120) ημέρες από τη λήξη της

προθεσμίας επίδοσης της αγωγής για όλους τους διαδικούς, αν ο εναγόμενος ή κάποιος από τους ομοδίκους του διαμένει στο εξωτερικό ή είναι άγνωστης διαμονής, οι διάδικοι οφείλουν να καταθέσουν τις προτάσεις και να προσκομίσουν όλα τα αποδεικτικά μέσα και τα διαδικαστικά έγγραφα που επικαλούνται με αυτές, επί των προτάσεων, δε, ο αρμόδιος υπάλληλος της γραμματείας βεβαιώνει τη χρονολογία κατάθεσης αυτών. Εκπρόθεσμες προτάσεις δεν λαμβάνονται υπόψη. Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 115 παρ. 3 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο πρώτο παρ. 2 του προαναφερομένου νόμου και ισχυε από 01-01-2016 (άρθρο 1 άρθρο ένατο παρ. 4 του νόμου αυτού) μέχρι την τροποποίησή της με το Ν. 5134/2024 (ΦΕΚ Α 146/11-09-2024), η κατάθεση προτάσεων είναι υποχρεωτική με την επιφύλαξη των υποθέσεων, που δικάζονται ενώπιον του Ειρηνοδικείου κατά τις ειδικές διατάξεις για τις μικροδιαφορές (άρθρ. 466 επ. ΚΠολΔ). Επομένως, εφόσον, κατά τα προεκτεθέντα, ήταν υποχρεωτική η προκατάθεση προτάσεων και ενώπιον του Ειρηνοδικείου, πλην των υποθέσεων των μικροδιαφορών, ο διάδικος, που δεν κατέθεσε καθόλου προτάσεις ή τις κατέθεσε εκπροθέσμως θεωρείται δικονομικώς απών και δικάζεται ερήμην. Επίσης, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 271 παρ. 1 και 2 ΚΠολΔ, όπως, επίσης, οι παράγραφοι αυτές αντικαταστάθηκαν από το άρθρο 1 άρθρο δεύτερο παρ. 2 του ως άνω νόμου, αν ο εναγόμενος δεν λάβει μέρος κανονικά στη δίκη, το δικαστήριο εξετάζει αυτεπαγγέλτως, καταρχήν, αν η αγωγή και η κλήση για συζήτηση επιδόθηκαν σε αυτόν νομίμως και εμπροθέσμως και εν συνεχεία προβαίνει στη συζήτηση αυτής ερήμην του τελευταίου. Τέλος, το άρθρο 271 παρ. 3 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 29 ν. 3994/2011 και ισχύει και μετά την έναρξη ισχύος του νόμου 4335/2015, ορίζει ότι «στην περίπτωση ερημοδικίας του εναγομένου, οι περιεχόμενοι στην αγωγή πραγματικοί ισχυρισμοί του ενάγοντος θεωρούνται ομολογημένοι, εκτός αν πρόκειται για γεγονότα για τα οποία δεν επιτρέπεται ομολογία και η αγωγή γίνεται δεκτή,

εφόσον κρίνεται νομικά βάσιμη και δεν υπάρχει ένσταση που εξετάζεται αυτεπαγγέλτως».

Από τη με αριθμό 2832Ζ'/07-11-2023 έκθεση επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή της Περιφέρειας του Εφετείου Θεσσαλονίκης με έδρα στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης, την οποία προσκομίζει και επικαλείται το ενάγον, προκύπτει ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της κρινόμενης αγωγής με τη σχετική πράξη κατάθεσής της και μετά των επισημάνσεων που αναφέρονται σε αυτή (πράξη), δηλαδή τις επισημάνσεις αναφορικά με την εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 215 παρ. 2 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο δεύτερο παρ. 2 Ν. 4335/2015 και 237 παρ. 1 και 2 ΚΠολΔ, όπως οι διατάξεις του αντικαταστάθηκαν και ισχύουν κατά τα άνω ρηθέντα, επιδόθηκε νομίμως και εμπροθέσμως στην εναγομένη (άρθρα 215 παρ. 2, 122 παρ. 1, 123, 124, 126 παρ. 1γ', 127 παρ. 1 ΚΠολΔ), ήτοι εντός της προθεσμίας των 30 ημερών από την κατάθεση της αγωγής (βλ. την ανωτέρω έκθεση επίδοσης σε συνδυασμό με την ημερομηνία κατάθεσης της αγωγής 17η-10-2023). Η υπό κρίση αγωγή προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 15ης-10-2024. Λόγω δε της κατάργησης των Ειρηνοδικείων της χώρας από τη 16η-09-2024 δυνάμει των διατάξεων του Ν. 5108/2024 «Ενοποίηση πρώτου βαθμού δικαιοδοσίας, χωροταξική αναδιάρθρωση των πολιτικών και ποινικών δικαστηρίων» και δυνάμει της με αριθμό 168/2024 Πράξης της Διευθύνουσας το Πρωτοδικείο Κατερίνης Προέδρου Πρωτοδικών και ενόψει των διατάξεων του άρθρου 14 παρ. 4 (μεταβατικές διατάξεις) του νόμου 5108/2024 αποφασίστηκε ο οικοθεν επαναπροσδιορισμός της προς συζήτηση ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κατερίνης στην αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και εγγράφηκε στο πινάκιο, ενώ η εγγραφή της ανωτέρω υποθέσεως στο οικείο πινάκιο έγινε με πρωτοβουλία της Γραμματείας του Δικαστηρίου και ισχύει ως κλήτευση όλων των διαδίκων (άρθρο 14 παρ. 4 εδ. γ' Ν. 5108/2024). Ωστόσο, η εναγομένη δεν συμμετείχε κανονικά στη δίκη, καθώς από την επισκόπηση του φακέλου της δικογραφίας, προκύπτει ότι δεν κατέθεσε εμπροθέσμως έγγραφες προτάσεις, οι οποίες είναι υποχρεωτικές (άρθρο 115 παρ. 3 ΚΠολΔ), ενώ επίσης δεν

εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο κατά την ορισθείσα και αναφερομένη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, όταν η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου. Για το λόγο αυτό, και σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην ανωτέρω μείζονα σκέψη, η εναγομένη πρέπει να δικαστεί ερήμην (άρθρο 271 παρ. 1 και 2 εδ. α' ΚΠολΔ, όπως η τελευταία αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο δεύτερο παρ. 2 Ν. 4335/2015).

I. Κατά τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σε αυτό πνευματική ιδιοκτησία, η οποία περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της οικονομικής εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα), ενώ κατά το άρθρο 2 παρ. 1 του ίδιου νόμου «ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου ή τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, ιδίως τα γραπτά ή προφορικά κείμενα, οι μουσικές συνθέσεις με κείμενα ή χωρίς... τα οπτικοακουστικά έργα...» (ΑΠ 114/2009 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφαΘ 350/2012 ΔιΜΕΕ 2012,363). Από τα δικαιώματα αυτά, το μεν περιουσιακό δικαίωμα παρέχει στον δημιουργό τις αναφερόμενες στο άρθρο 3 του νόμου αυτού εξουσίες, μεταξύ των οποίων είναι να επιτρέπει ή να απαγορεύει τη δημόσια εκτέλεση του έργου, το δε ηθικό δικαίωμα, τις αναφερόμενες στο άρθρο 4 εξουσίες. Ειδικότερα, το άρθρο 3 ορίζει στη μεν παράγραφο 1 τα εξής: «1. Το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στους δημιουργούς ιδίως την εξουσία (δικαίωμα) να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν: α) ..., β) ..., γ) ..., δ) ..., ε) ..., στ) ..., ζ) Την μετάδοση ή αναμετάδοση των έργων τους στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση, με ηλεκτρομαγνητικά κύματα ή με καλώδια ή με άλλους υλικούς αγωγούς ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, παράλληλα προς την επιφάνεια της γης ή μέσω δορυφόρων, η) Την παρουσίαση στο κοινό των

έργων τους, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση στα έργα αυτά, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος. Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται με οποιαδήποτε πράξη παρουσίασης στο κοινό με την έννοια της παρούσας ρύθμισης, θ) ...», στη δε παράγραφο 2 τα εξής: «Δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει προσιτό το έργο σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους».

II. Εξάλλου κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ίδιου ως άνω νόμου τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο, που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον ανωτέρω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύσαν δικαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής με συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων. Από την ανωτέρω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σε αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί για το ορισμένο της σχετικής αίτησης ή αγωγής των ημεδαπών οργανισμών

συλλογικής διαχείρισης την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων, που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβαστεί οι σχετικές εξουσίες καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επιμέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζόμενων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι αιτούντες ή ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της εισπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερθείσα διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτό μαχητό τεκμήριο λειτουργεί μόνο αποδεικτικά αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών, καθώς και η δειγματοληπτική αναφορά αυτών και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επιμέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού σύμφωνα με τη διάταξη του εδαφίου β' του προαναφερθέντος άρθρου, οι αιτούντες ή ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα,

χωρίς να χρειάζεται, επομένως να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση, που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Τα παραπάνω ορίζονται και στο άρθρο 7 ν. 4481/2017 σύμφωνα με το οποίο «1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας τεκμαίρεται ότι έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας των δικαιωμάτων επί όλων των έργων ή των αντικειμένων προστασίας ή όλων των δικαιούχων για τα οποία ή για τους οποίους δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή τα δικαιώματα εύλογης αμοιβής ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή μέσω οποιασδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας..... Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας μπορούν να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα, εάν η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της σχετικής εξουσίας, ή σε πληρεξουσιότητα, ή σε οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. Επίσης νομιμοποιούνται να ασκούν όλα τα δικαιώματα που έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς από τον δικαιούχο ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή από οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. 2. Για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δικαιούχων που εκπροσωπούνται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή από οργανισμό συλλογικής προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια ή χωρίς την καταβολή εύλογης αμοιβής και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών». Υπέρ της άποψης αυτής συνηγορεί άλλωστε και το ότι το εισαγόμενο κατά τα ανωτέρω τεκμήριο είναι, όπως προεκτέθηκε, μαχητό και ο χρήστης, στο πλαίσιο της νόμιμης άμυνάς του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερθέντα νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφύγει στο Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, για προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο

δικαστήριο, για τον κατά την τακτική διαδικασία οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρ. 49 παρ. 1 εδ. γ, δ και ε ν. 2121/1993) με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου, να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμη και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώσουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίστηκε με τον χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 ν. 2121/1993), παρέχοντάς του μεταξύ άλλων πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο ανωτέρω οργανισμός δηλώνει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 εδ. β' ν. 2121/1993). Άλλωστε οι ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά τα άρθρο 72 παρ. 3 ν. 2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα, που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Πλέον αυτού, όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν στη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της

εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, δηλαδή οι αλλοδαποί, εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το ν. 2054/1992 (ΦΕΚ Α 104/30.6.1992) και αποτελεί πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλαδή τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (άρθρα 2, 4 και 5 παρ. 1 ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμη και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο στην προαναφερθείσα διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως αυτό το αργότερο εντός 30 ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάστηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε στην Ελλάδα ως συμβαλλόμενη με την ανωτέρω διεθνή σύμβαση (άρθρο 5 παρ. 2 ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμη κι αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως μεταξύ άλλων είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της προθεσμίας των 30 ημερών δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της

Ελλάδας (βλ.ΕφΘεσ 1299/2011, 1893/2010αδημ., ΕφΘεσ2187/2008, ΜονΠρΘεσ 11989/2012 δημοσιευμένες στην ΤΝΠΙ-ΝΟΜΟΣ).

III. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 65 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος, ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματός του, την άρση της προσβολής και την παράλειψή της στο μέλλον. Κατά την παρ. 2 του ίδιου άρθρου, όποιος υπαιτίως προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου, υποχρεούται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Η αποζημίωση δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής, που συνήθως ή κατά το νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς την άδεια ο υπόχρεος. Σύμφωνα με τις ανωτέρω διατάξεις, σε περίπτωση προσβολής, παρέχεται στον δημιουργό ή στον δικαιούχο συγγενικού δικαιώματος αξίωση για αναγνώριση του δικαιώματος, ενώ σε περίπτωση παράνομης υπαιτίας προσβολής δικαιούται να ζητήσει αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη. Προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας πάνω στο έργο είναι κάθε πράξη, που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές και περιουσιακές) του δημιουργού, εφόσον η πράξη αυτή γίνεται χωρίς την άδεια του δημιουργού ή χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που να αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής, όπως συναίνεση του δημιουργού, συμβατικός περιορισμός κ.λπ. (ΕφΑθ 6234/2007 ΕΛΛΔνη 2008,589). Επομένως, σύμφωνα με τις ως άνω διατάξεις του άρθρου 65 παρ. 2 του Ν. 2121/1993 σε συνδυασμό με αυτές των άρθρων 57, 58, 297, 298 και 914 ΑΚ, κάθε πράξη που έχει ως αντικείμενο και περιεχόμενο όμοιο με το αντικείμενο και περιεχόμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας, εφόσον αυτή δεν συντελείται από τον δικαιούχο ή με τη συναίνεσή του, συνιστά αντικειμενικά παράνομη πράξη, οπότε, συντρεχόντων και των λοιπών ουσιαστικών όρων του

άρθρου 914 ΑΚ, όπως η υπαιτιότητα, η ύπαρξη ζημίας και ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ παρανόμου πράξης και ζημίας, γεννιέται αξίωση προς αποζημίωση (ΑΠ 649/2013 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1030/2010 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 872/2009 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 919/2007 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, η συνήθης αυτή αμοιβή δεν ταυτίζεται καταρχήν με την περιλαμβανόμενη στο δημοσιευθέν κατ' άρθρο 56 § 3 εδ. ε' ν. 2121/1993 αμοιβολόγιο, διότι σε μία τέτοια περίπτωση ο προσδιορισμός του ύψους της θα είχε ανατεθεί στην απόλυτη κρίση του δανειστή (βλ. Απ. Καραγκουνίδη, Αποζημίωση λόγω προσβολής δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας, 2014, σελ. 258-259). Όμως, εάν το αμοιβολόγιο αποτέλεσε την βάση κατάρτισης αδειών χρήσης του ρεπερτορίου με ικανό αριθμό χρηστών ή έχει επιβεβαιωθεί με δικαστικές αποφάσεις κατ' άρθρο 56 § 2 εδ. β' και γ' ν. 2121/1993, τότε πρόκειται πλέον για «αμοιβή που συνήθως καταβάλλεται» (βλ. Απ. Καραγκουνίδη, ό.π., σελ. 259). Σύμφωνα με το άρθρο 56 § 3 εδ. τελ. ν. 2121/1993 οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δύναται να συνάπτουν συμφωνίες - πλαίσια με αντιπροσωπευτικές οργανώσεις χρηστών, με τις οποίες ρυθμίζεται η αμοιβή που καταβάλλουν οι τελευταίοι. Στην πράξη οι συμφωνίες αυτές προβλέπουν χαμηλότερες αμοιβές σε σχέση με το δημοσιευθέν αμοιβολόγιο, συνδεδεμένες με την εκ μέρους των χρηστών τήρηση συγκεκριμένων υποχρεώσεων, π.χ. τη χορήγηση αναλυτικών καταλόγων με τα εκτελεσθέντα έργα ή τη γνωστοποίηση οικονομικών και φορολογικών στοιχείων, οι οποίες συνεπάγονται τη μείωση του διαχειριστικού κόστους του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης (βλ. Κοτσιρή- Σταματούδη, Ερμ. ν. 2121/1993, α. 56, 54/Σινανίδου). Όμως, εάν μία συμφωνία - πλαίσιο δεν συνδέεται με τέτοιες υποχρεώσεις, ώστε να δικαιολογείται απόκλιση από την αρχή της ίσης και δίκαιης μεταχείρισης των χρηστών όμοιας κατηγορίας, και παράλληλα έχει προσχωρήσει σε αυτήν η πλειοψηφία των οικείων χρηστών, τότε η με αυτόν τον τρόπο καθορισθείσα αμοιβή έχει καταστεί η «συνήθης» και θα αποτελέσει τη βάση για τον υπολογισμό της κατ' άρθρο 65 § 2 ν. 2121/1993 αποζημίωσης, ανεξαρτήτως εάν στην συμφωνία - πλαίσιο προβλέπεται άλλως για τους χρήστες που δεν

λαμβάνουν προηγουμένως άδεια από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης [βλ. έτσι ΜονΠρΑθ 6872/2015 αδημ. (Χαρ. Γεωργακόπουλος)].

IV. Τέλος, το νομικό πρόσωπο ως φορέας έννομων αγαθών, μπορεί, να ζητήσει χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, αν με την αδικοπραξία προσβλήθηκε η εμπορική του πίστη, η επαγγελματική του υπόληψη και γενικά το εμπορικό του μέλλον (βλ. σχετικά Γεωργιάδη, σε ΑΚ Γεωργιάδη - Σταθόπουλου, άρθρο 932 παρ. 13), πρέπει, όμως, να αποδείξει ότι υπέστη τέτοια, διότι η ηθική βλάβη στα νομικά πρόσωπα δεν αναφέρεται, όπως στα φυσικά πρόσωπα, σε ενδιάθετο αίσθημα αναγόμενο στον εσωτερικό κόσμο κρινόμενο με τα δεδομένα της ανθρώπινης λογικής χωρίς αποδείξεις, αλλά σε μια συγκεκριμένη βλάβη που έχει υλική υπόσταση (ΕφΘεσ 78/2018 αδημ., ΕφΘρ 586/2009 αδημ.).

Με την υπό κρίση αγωγή και όπως αυτή παραδεκτώς διορθώθηκε με τις νομίμως και εμπροθέσμως προκατατεθείσες προτάσεις του (άρθρο 224 εδ. β' ΚΠολΔ) και κατά τη δέουσα εκτίμηση του περιεχομένου της, το ενάγον εκθέτει ότι είναι νόμιμα συνεστημένος αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, με αποκλειστικό σκοπό τη συλλογική διαχείριση και προστασία των πνευματικών δικαιωμάτων των αναφερόμενων στο δικόγραφο μελών του, τα οποία είναι δημιουργοί, και δη συνθέτες, στιχουργοί, εκδότες/υποεκδότες μουσικών έργων και κληρονόμοι των ανωτέρω δημιουργών. Ότι τα μέλη του έχουν αναθέσει τη διαχείριση και προστασία της εκμετάλλευσης των πνευματικών τους έργων και ότι στο πλαίσιο της εν λόγω δραστηριότητάς του, οι ως άνω του έχουν μεταβιβάσει καταπιστευτικά με έγγραφες συμβάσεις τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας τους σε όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους ή στα έργα που αυτοί έχουν κληρονομήσει, μεταξύ των οποίων και το δικαίωμα της δημόσιας εκτέλεσης των έργων με οποιαδήποτε μορφή και σε οποιονδήποτε χώρο. Ότι, επιπλέον,

το ενάγον έχει καταστεί μέλος της Παγκόσμιας Συνομοσπονδίας Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης (CISAC) και εκπροσωπεί, πέραν των ημεδαπών και αλλοδαπούς δικαιούχους, δυνάμει Συμβάσεων Αμοιβαίας Εκπροσώπησης, τις οποίες έχει συνάψει με τους αναφερόμενους στην αγωγή ομόλογους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, οι οποίοι του έχουν παράσχει σχετική πληρεξουσιότητα προς τον σκοπό διαχείρισης και προστασίας στην ελληνική επικράτεια των αναφερόμενων στις συμβάσεις αυτές εξουσιών των πνευματικών δικαιωμάτων επί του συνόλου των οπτικοακουστικών έργων των μελών τους, μεταξύ των οποίων και το δικαίωμα παρουσίασης των έργων αυτών στο κοινό. Ότι το ενάγον, για τη χρήση των πνευματικών δικαιωμάτων των έργων των εκπροσωπούμενων από αυτόν δικαιούχων, παραχωρεί μη αποκλειστικές άδειες εκμετάλλευσης στους ενδιαφερομένους έναντι οικονομικού ανταλλάγματος, το οποίο είναι καθορισμένο και καταγεγραμμένο στο περιγραφόμενο στην αγωγή αμοιβολόγιο, το οποίο έχει νομίμως γνωστοποιηθεί στο κοινό. Ότι η εναγομένη, η οποία έχει την ιδιοκτησία, διαχείριση, εκμετάλλευση και κατά νόμο ευθύνη λειτουργίας της επιχείρησης υγειονομικού ενδιαφέροντος, καφέ-μπαρ, υπό τον διακριτικό τίτλο [redacted] που λειτουργεί στο [redacted] επιφάνειας 80 τ.μ. περίπου, αν και προέβαινε, από την 01η-06-2018 τουλάχιστον, με χρήση απλών μηχανικών μέσων (σύγχρονων τεχνολογικών, μηχανικών και οπτικοακουστικών μέσων, χωρίς disc jockey) κατά τους μήνες Ιούνιο, Ιούλιο, Αύγουστο, Σεπτέμβριο, Οκτώβριο, Νοέμβριο και Δεκέμβριο του έτους 2018, κατά τους μήνες Ιανουάριο, Φεβρουάριο, Μάρτιο, Απρίλιο, Μάιο, Ιούνιο, Ιούλιο, Αύγουστο, Σεπτέμβριο, Οκτώβριο, Νοέμβριο και Δεκέμβριο του έτους 2019, κατά τους μήνες Ιανουάριο, Φεβρουάριο, Ιούνιο, Ιούλιο, Αύγουστο, Σεπτέμβριο και Οκτώβριο του έτους 2020, κατά τους μήνες Ιούνιο, Ιούλιο, Αύγουστο, Σεπτέμβριο, Οκτώβριο, Νοέμβριο και Δεκέμβριο του έτους 2021, κατά τους μήνες Φεβρουάριο, Μάρτιο, Απρίλιο, Μάιο, Ιούνιο, Ιούλιο, Αύγουστο, Σεπτέμβριο, Οκτώβριο, Νοέμβριο και Δεκέμβριο του έτους 2022 και κατά τους μήνες Ιανουάριο, Φεβρουάριο, Μάρτιο, Απρίλιο, Μάιο, Ιούνιο, Ιούλιο,

Αύγουστο, Σεπτέμβριο, Οκτώβριο, Νοέμβριο και Δεκέμβριο του έτους 2023, σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων των εκπροσωπούμενων από τον ενάγοντα δικαιούχων, στα οποία (μουσικά έργα) γίνεται δειγματοληπτική αναφορά για τις 05-08-2023, προς το κοινό και συγκεκριμένα στους πελάτες της, εντούτοις ουδέποτε έλαβε σχετική έγγραφη άδεια προς τούτο, ούτε έχει καταβάλλει, περαιτέρω, το αντίστοιχο τίμημα. Ότι προηγουμένως, το ενάγον είχε ήδη οχλήσει την εναγομένη επανειλημμένως να του καταβάλει την οφειλομένη για την επίδικη χρήση των μουσικών έργων αμοιβή του χρονικού διαστήματος των ετών 2018, 2019, 2020, 2021, 2022 και 2023 και της είχε παραδώσει τα με αριθμούς 69779/1-09-2023, 4843/09-09-2022, 2530/18-01-2020 και 1575/26-10-2019 απογραφικά- ενημερωτικά δελτία, δια των οποίων εξουσιοδοτημένος συνεργάτης του, αφού επισκέφθηκε κατά τις παραπάνω ημερομηνίες το κατάστημά της και διαπίστωσε τη δημόσια εκτέλεση μουσικής, την ενημέρωσε για την υποχρέωση λήψης άδειας δημόσιας εκτέλεσης από το ενάγον και το ύψος των καταβλητέων πνευματικών δικαιωμάτων και ότι της είχε απευθύνει σχετικά και τις από 01-09-2023, 27-01-2020, 31-10-2019 και 18-10-2022 επιστολές οφειλής του τμήματος δημόσιας εκτέλεσης, προκειμένου να ανταποκριθεί στην υποχρέωση λήψης άδειας δημόσιας εκτέλεσης μουσικής. Ότι η εναγόμενη ουδέποτε κατέβαλε οποιοδήποτε αντάλλαγμα για τη χρήση του ρεπερτορίου του, ούτε παρουσίασε καμία πρόθεση συνεργασίας, συνεχίζοντας μέχρι και σήμερα αδιαλείπτως και συνεχώς την εν γνώσει της παράνομη υπαίτια και άνευ άδειας δημόσια εκτέλεση των εκπροσωπούμενων και προστατευόμενων μουσικών έργων. Ότι όχλησε εκ νέου την εναγομένη με την από 17-08-2023 επιστολή του νομικού του τμήματος δημόσιας εκτέλεσης, δια της οποίας γνωστοποιήθηκαν στην εναγομένη οι έννομες συνέπειες από την παράλειψη λήψεως άδειας δημόσιας εκτέλεσης και κλήθηκε να τακτοποιήσει τις οφειλές της. Ότι η ως άνω συμπεριφορά της εναγομένης, η οποία είχε ως αντικείμενο και περιεχόμενο όμοιο με το αντικείμενο και

περιεχόμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας, εφόσον αυτή δεν συντελέστηκε από τον δικαιούχο ή με την συναίνεσή του, συνιστά αντικειμενικώς παράνομη πράξη, προέβη δε σε αυτήν εκ προθέσεως, προκαλώντας στο ενάγον αντίστοιχη περιουσιακή ζημία αλλά και ηθική βλάβη, τελούσα σε προφανή αιτιώδη συνάφεια προς την ως άνω αδικοπρακτική συμπεριφορά. Ότι εξαιτίας της παράνομης και υπαίτιας προσβολής των προστατευομένων από το ενάγον δικαιωμάτων, η εναγομένη υποχρεούται σε αποζημίωση, η οποία ανέρχεται στο διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως καταβάλλεται για το είδος της εκμεταλλεύσεως και δη βάσει του προαναφερόμενου αμοιβολογίου και η οποία (αμοιβή) ανέρχεται, κατά τους ειδικότερα εκτιθέμενους στην αγωγή μαθηματικούς υπολογισμούς, στο συνολικό ποσό των 5.272,48 ευρώ και ειδικότερα για το έτος 2018, ήτοι: από την 01η-06-2018 έως την 31η-12-2018, το ποσό των 32,00 ευρώ μηνιαίως X 7 μήνες, ήτοι 224,00 ευρώ πλέον Φ.Π.Α. 24% ποσού 53,76 ευρώ και συνολικά $224,00 + 53,76 = 277,76$ ευρώ και επομένως, για το έτος 2018 όφειλε η εναγομένη να του καταβάλει συνολικά το ποσό των $224,00 + 53,76 = 277,76$ ευρώ και ως αποζημίωση οφείλει να του καταβάλει το διπλάσιο αυτού, ήτοι $277,76 \times 2 = 555,52$ ευρώ, για το έτος 2019, ήτοι: από την 01η-01-2019 έως την 31η-12-2019, το ποσό των 32,00 ευρώ μηνιαίως X 12 μήνες, ήτοι 384,00 ευρώ πλέον Φ.Π.Α. 24% ποσού 92,16 ευρώ και συνολικά $384,00 + 92,16 = 476,16$ ευρώ και επομένως, για το έτος 2019 όφειλε η εναγομένη να του καταβάλει συνολικά το ποσό των $384,00 + 92,16 = 476,16$ ευρώ και ως αποζημίωση οφείλει να του καταβάλει το διπλάσιο αυτού, ήτοι $476,16 \times 2 = 952,32$ ευρώ, για το έτος 2020, ήτοι: από την 01η-01-2020 έως την 29η-02-2020 και από 01-06-2020 έως την 31-10-2020, το ποσό των 32,00 ευρώ μηνιαίως X 7 μήνες, ήτοι 224,00 ευρώ πλέον Φ.Π.Α. 24% ποσού 53,76 ευρώ και συνολικά $224,00 + 53,76 = 277,76$ ευρώ και επομένως, για το έτος 2020 όφειλε η εναγομένη να του καταβάλει συνολικά το ποσό των $224,00 + 53,76 = 277,76$ ευρώ και ως αποζημίωση οφείλει να του καταβάλει το διπλάσιο αυτού, ήτοι $277,76 \times 2 = 555,52$ ευρώ, για το έτος 2021, ήτοι: από την 01η-06-2021 έως την 31η-12-2021, το ποσό των 32,00 ευρώ μηνιαίως X 7 μήνες, ήτοι 224,00 ευρώ πλέον Φ.Π.Α. 24% ποσού 53,76 ευρώ και συνολικά $224,00 + 53,76 = 277,76$

ευρώ και επομένως, για το έτος 2021 όφειλε η εναγομένη να του καταβάλει συνολικά το ποσό των $224,00 + 53,76 = 277,76$ ευρώ και ως αποζημίωση οφείλει να του καταβάλει το διπλάσιο αυτού, ήτοι $277,76 \times 2 = 555,52$ ευρώ, για το έτος 2022, ήτοι: από την 01η-02-2022 έως την 31η-12-2022, το ποσό των 46,00 ευρώ μηνιαίως $\times 11$ μήνες, ήτοι 506,00 ευρώ πλέον Φ.Π.Α. 24% ποσού 121,44 ευρώ και συνολικά $506,00 + 121,44 = 627,44$ ευρώ και επομένως, για το έτος 2022 όφειλε η εναγομένη να του καταβάλει συνολικά το ποσό των $506,00 + 121,44 = 627,44$ ευρώ και ως αποζημίωση οφείλει να του καταβάλει το διπλάσιο αυτού, ήτοι $627,44 \times 2 = 1.254,88$ ευρώ, για το έτος 2023, ήτοι: από την 01η-01-2023 έως την 31η-12-2023, το ποσό των 47,00 ευρώ μηνιαίως $\times 12$ μήνες, ήτοι 564,00 ευρώ πλέον Φ.Π.Α. 24% ποσού 135,36 ευρώ και συνολικά $564,00 + 135,36 = 699,36$ ευρώ και επομένως, για το έτος 2023 όφειλε η εναγομένη να του καταβάλει συνολικά το ποσό των $564,00 + 135,36 = 699,36$ ευρώ και ως αποζημίωση οφείλει να του καταβάλει το διπλάσιο αυτού, ήτοι $699,36 \times 2 = 1.398,72$ ευρώ. Ότι από την ανωτέρω παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της εναγομένης (εκμετάλλευση και συγκεκριμένα δημόσια εκτέλεση των προστατευόμενων μουσικών έργων χωρίς άδεια) υπέστη προσβολή και μείωση της φήμης, της πίστεως, της υπολήψεως, του κύρους, των εργασιών και του μέλλοντός του, ενόψει των συμβάσεων που έχει συνάψει με συγκεκριμένους πνευματικούς δημιουργούς και με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς φορείς, βάσει των οποίων έχει καταστεί εκδοχέας των δικαιωμάτων των δημιουργών, για την ικανοποίηση της οποίας αιτείται, ποσό ύψους 3.000,00 ευρώ πλέον Φ.Π.Α. 24% ποσού 720,00 ευρώ (με την έκδοση του σχετικού τιμολογίου).

Με βάση το ανωτέρω ιστορικό και όσα ακόμη αναφέρει στην αγωγή του, το ενάγον, ζητεί να υποχρεωθεί η εναγομένη να του καταβάλει, ως αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης σύμφωνα με το άρθρο 65 παρ. 2 του Ν. 2121/93 το συνολικό ποσόν των οκτώ χιλιάδων

εννιακοσίων ενενήντα δύο ευρώ και σαράντα οκτώ λεπτών (8.992,48 ευρώ), όπως ειδικότερα ανωτέρω αναλύεται τούτο και μάλιστα νομιμοτόκως: α) για την αντιστοιχούσα στο έτος 2018 αποζημίωση από την 01η-06-2018, β) για την αντιστοιχούσα στο έτος 2019 αποζημίωση από την 01η-01-2019, γ) για την αντιστοιχούσα στο έτος 2020 αποζημίωση από την 01η-01-2020, δ) για την αντιστοιχούσα στο έτος 2021 αποζημίωση από την 01η-06-2021, ε) για την αντιστοιχούσα στο έτος 2022 αποζημίωση από την 01η-02-2022, στ) για την αντιστοιχούσα στο έτος 2023 αποζημίωση από την 01η-01-2023 και για τη χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης από την επίδοση της υπό κρίση αγωγής, άλλως άπαντα τα ανωτέρω κονδύλια νομιμοτόκως από της επομένης της επιδόσεως της υπό κρίση αγωγής και μέχρι την πλήρη και ολοσχερή εξόφληση και ικανοποίησή του (πλην του αιτούμενου ποσού Φ.Π.Α. επί εκάστου κονδυλίου αυτής, το οποίο ζητείται νομιμοτόκως από την επομένη της ημερομηνίας εκδόσεως του φορολογικού στοιχείου- τιμολογίου για την είσπραξη των επιδικασθησομένων ποσών έως ολοσχερούς εξοφλήσεως), άλλως και όλως επικουρικώς να υποχρεωθεί να του καταβάλει το ποσό των δύο χιλιάδων εξακοσίων τριάντα έξι ευρώ και είκοσι τεσσάρων λεπτών (2.636,24 ευρώ) κατά τις διατάξεις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού, με τον νόμιμο τόκο α) για την αντιστοιχούσα στο έτος 2018 αμοιβή από την 01η-06-2018, β) για την αντιστοιχούσα στο έτος 2019 αμοιβή από την 01η-01-2019, γ) για την αντιστοιχούσα στο έτος 2020 αμοιβή από την 01η-01-2020, δ) για την αντιστοιχούσα στο έτος 2021 αμοιβή από την 01η-06-2021, ε) για την αντιστοιχούσα στο έτος 2022 αμοιβή από την 01η-02-2022, στ) για την αντιστοιχούσα στο έτος 2023 αμοιβή από την 01η-01-2023, άλλως άπαντα τα ανωτέρω κονδύλια νομιμοτόκως από την επίδοση της υπό κρίση αγωγής έως ολοσχερούς εξοφλήσεως (πλην του αιτούμενου ποσού Φ.Π.Α. επί εκάστου κονδυλίου αυτής, το οποίο ζητείται νομιμοτόκως από την επομένη της ημερομηνίας εκδόσεως του φορολογικού στοιχείου τιμολογίου- για την είσπραξη των επιδικασθησομένων ποσών έως ολοσχερούς εξοφλήσεως), να κηρυχθεί η εκδοθησόμενη απόφαση προσωρινώς εκτελεστή και να καταδικασθεί η εναγομένη στη δικαστική του δαπάνη αναλυόμενη ιδίως στο

ποσό που αντιστοιχεί: α) στην τιμή αναφοράς αμοιβής δικηγόρου μετά του αναλογούντος ΦΠΑ για κατάθεση της αγωγής, προτάσεις και παράσταση (συνολικά 318,00 ευρώ), β) στη δαπάνη επίδοσης της αγωγής βάσει ΦΕΚ (44,00 ευρώ), γ) στην τιμή αναφοράς αμοιβής δικηγόρου μετά του αναλογούντος Φ.Π.Α. για λήψη ενόρκου βεβαιώσεως και δ) στη δαπάνη για παράβολο του αναλογούντος δικαστικού ενσήμου (95,25 ευρώ).

Η υπό κρίση αγωγή παραδεκτώς εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο (άρθρα 1, 7, 8, 9, 11 αρ. 1, 12 παρ. 1, 13, 14 παρ. 1 εδ. α' και 25 παρ. 2 ΚΠολΔ) εφαρμοζομένης της τακτικής διαδικασίας (άρθρο 237 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε και ισχύει από την 01η-01-2022 βάσει του άρθρου 12 του Ν. 4842/2021) καθώς για το παραδεκτό της συζήτησης προσκομίσθηκε το από 03-10-2023 ενημερωτικό έγγραφο της πληρεξουσίας δικηγόρου του ενάγοντος προς τον νόμιμο εκπρόσωπο αυτού σχετικά με τη δυνατότητα διαμεσολαβητικής διευθέτησης της ένδικης διαφοράς σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 3 του ν. 4640/2019. Περαιτέρω, η αγωγή κατά την κύρια βάση της είναι ορισμένη καθώς για την ενεργητική νομιμοποίηση του ενάγοντος κατά το τεκμήριο του άρθρου 7 ν. 4481/2017, αρκεί η έγγραφη δήλωσή του ότι του ανατέθηκε από τους δειγματοληπτικά αναφερόμενους δημιουργούς και για τα δειγματοληπτικά αναφερόμενα έργα, η διαχείριση και προστασία του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας τους, χωρίς μάλιστα να απαιτείται η διευκρίνηση αν τούτο έγινε με μεταβίβαση του περιουσιακού δικαιώματος ή με παροχή της οικείας πληρεξουσιότητας, ενώ τα ίδια ισχύουν και για τους αλλοδαπούς οργανισμούς με τους οποίους ο ημεδαπός οργανισμός συνάπτει συμβάσεις αμοιβαιότητας κατ' άρθρο 72 παρ. 2 ν. 2121/1993, σύμφωνα και με τα ειδικότερα εκτιθέμενα στην οικεία υπό στοιχείο (II). νομική σκέψη της παρούσας. Περαιτέρω, η ένδικη αγωγή κατά την κύρια βάση της είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2,

3, 12 παρ. 1, 13, 14, 15 παρ. 1, 32 παρ. 1, 65 παρ. 2 Ν. 2121/1993, 2 παρ. 1, 6, 7, 12, 23 και 24 Ν. 4481/2017, 2, 3, 4, 5, 7, 10 και 12 της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης (ν. 2054/1992), καθόσον στην ένδικη υπόθεση εφαρμοστέο είναι το ελληνικό δίκαιο, δεδομένου ότι σύμφωνα με το άρθρο 67 παρ. 2 ν. 2121/1993 τα συγγενικά δικαιώματα διέπονται από το δίκαιο του κράτους όπου πραγματοποιήθηκε η ερμηνεία ή η εκτέλεση ή όπου παρήχθησαν οι υλικοί φορείς του ήχου, 57, 57, 297, 298, 299, 346, 914, 932 ΑΚ, 176, 189, 191 παρ. 2, 907, 908 παρ. 1 εδ. γ' και δ' ΚΠολΔ, πλην: α) του παρεπιόμενου αιτήματος για την επιδίκαση τόκων για την αντιστοιχούσα στο έτος 2018 αποζημίωση από την 01η-06-2018, για την αντιστοιχούσα στο έτος 2019 αποζημίωση από την 01η-01-2019, για την αντιστοιχούσα στο έτος 2020 αποζημίωση από την 01η-01-2020, για την αντιστοιχούσα στο έτος 2021 αποζημίωση από την 01η-06-2021, για την αντιστοιχούσα στο έτος 2022 αποζημίωση από την 01η-02-2022, για την αντιστοιχούσα στο έτος 2023 αποζημίωση από την 01η-01-2023, το οποίο τυγχάνει απορριπτέο ως νόμω αβάσιμο, διότι το ενάγον ουδόλως επικαλείται ότι προέβη σε αντίστοιχη όχληση της εναγομένης για την καταβολή των εν λόγω αιτουμένων ποσών, ούτε συντρέχει εκ του νόμου αντίστοιχη δήλη μέρα για την καταβολή της αιτούμενης αποζημίωσης και β) του αιτήματος περί επιδίκασης Φ.Π.Α. επί εκάστου κονδυλίου αυτής, το οποίο πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, καθώς σύμφωνα με το άρθρο 2 του ν. 2859/2000 «Κώδικα περί ΦΠΑ», «Αντικείμενο του φόρου είναι: α) η Παράδοση αγαθών και η Παροχή υπηρεσιών, εφόσον πραγματοποιούνται από επαχθή αιτία στο εσωτερικό της χώρας από υποκείμενο στο φόρο που ενεργεί με αυτή την ιδιότητα, β) η Εισαγωγή αγαθών στο εσωτερικό της χώρας...» και ως εκ τούτου η αποζημίωση από αδικοπραξία δεν υπόκειται σε Φ.Π.Α. (βλ. ΕφΑθ 2132/2011). Πρέπει, κατά συνέπεια, η αγωγή εφόσον κρίθηκε ορισμένη και κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι έχει καταβληθεί το αναλογούν στο αίτημα της αγωγής τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. το υπ' αριθμ. 64894797495408050029 e- Παράβολο της Γενικής Γραμματείας

Πληροφοριακών Συστημάτων και το αποδεικτικό επιτυχούς εκτέλεσης πληρωμής e- Παραβόλου της ALPHA BANK).

Κατά της αγωγής δεν υπάρχει ένσταση που να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως και για τα γεγονότα που αναφέρονται στο δικόγραφο της επιτρέπεται η ομολογία. Επομένως, αποδεικνύονται πλήρως τα θεμελιωτικά της αγωγής περιστατικά, λόγω της ομολογίας της εναγομένης που συνάγεται από την ερημοδικία της (άρθρο 271 παρ. 3 ΚΠολΔ σε συνδ. με άρθρο 352 παρ. 1 του ιδίου Κώδικα). Συνεπώς, εφόσον η αγωγή κρίθηκε ορισμένη και κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη και ενόψει του ότι επιτρέπεται ομολογία για τα αναφερόμενα στην αγωγή γεγονότα και δεν υπάρχουν αυτεπαγγέλτως εξεταζόμενες ενστάσεις, οι πραγματικοί ισχυρισμοί του ενάγοντος πρέπει να θεωρηθούν ομολογημένοι από την εναγομένη και κατ' επέκταση να γίνουν δεκτοί ως κατ' ουσία βάσιμοι και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στο ενάγον Ν.Π.Ι.Δ. το ποσό των πέντε χιλιάδων διακοσίων εβδομήντα δύο ευρώ και σαράντα οκτώ λεπτών (5.272,48 ευρώ) νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της υπό κρίση αγωγής και μέχρι την πλήρη και ολοσχερή εξόφληση και ικανοποίησή του. Πρέπει, όμως, να σημειωθεί πως όσον αφορά στην αξίωση του ενάγοντος για χρηματική ικανοποίηση, το άρθρο 932 ΑΚ παρέχει στο Δικαστήριο τη δυνητική ευχέρεια, ύστερα από εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών τα οποία οι διάδικοι θέτουν υπόψη του (όπως του βαθμού του παιίσματος, του είδους της προσβολής, της περιουσιακής και κοινωνικής κατάστασης των μερών κλπ) και με βάση τους κανόνες της κοινής πείρας και λογικής, να επιδικάσει χρηματική ικανοποίηση, αν κρίνει ότι επήλθε σε εκείνον που έχει αδικηθεί ηθική βλάβη, το ποσόν αυτής που θεωρεί εύλογο. Συνεπώς, δεχόμενο το Δικαστήριο ως αποδεδειγμένα τα πραγματικά περιστατικά που αναφέρονται στην αγωγή, δε θα επιδικάσει άνευ άλλου όλο το ποσό που ζητείται ως χρηματική ικανοποίηση, αλλά θα εξετάσει κατά τα ανωτέρω αν αυτό είναι εύλογο

(δηλαδή το τεκμήριο της ερημοδικίας δεν εκτείνεται και στην ύπαρξη της ηθικής βλάβης και το ύψος της χρηματικής ικανοποίησης). Εν προκειμένω, το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπ' όψη το είδος της προσβολής, το μέγεθος της βλάβης, την υπαιτιότητα της εναγομένης, την κοινωνική και οικονομική κατάσταση των διαδίκων και όλες γενικά τις συνθήκες, όπως το ιστορικό της υπόθεσης αναφέρεται στην αγωγή και τεκμαίρεται ως αποδειχθέν, ορίζει την οφειλόμενη στο ενάγον χρηματική ικανοποίηση στο ποσό των 500,00 ευρώ, το οποίο κρίνεται εύλογο, και πρέπει να επιδικασθεί στο τελευταίο με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της υπό κρίση αγωγής.

Επομένως, η υπό κρίση αγωγή, εφόσον κρίθηκε ορισμένη και κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, θα πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή ως βάσιμη κατ' ουσίαν ως προς την κύρια βάση της (ενώ παρέλκει η εξέταση της επικουρικής βάσης του αδικαιολόγητου πλουτισμού η οποία ενεργοποιείται σε περίπτωση πλήρωσης της ενδοδιαδικαστικής αίρεσης της απόρριψης της ως άνω κυρίας βάσης και τούτο διότι το Δικαστήριο δικαιούται να δικάσει την επικουρικά προβαλλόμενη βάση της αγωγής μετά την απόρριψη της προηγούμενης βάσης και εν προκειμένω το Δικαστήριο έκανε δεκτή την κύρια βάση της αγωγής) και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στο ενάγον ως αποζημίωση λόγω της τελεσθείσας αδικοπραξίας, μετά την αφαίρεση του ζητούμενου ποσού Φ.Π.Α για έκαστο κονδύλιο, το οποίο απορρίφθηκε κατά τα ανωτέρω, το ποσό των πέντε χιλιάδων διακοσίων εβδομήντα δύο ευρώ και σαράντα οκτώ λεπτών (5.272,48 ευρώ) πλέον ποσού πεντακοσίων (500,00) ευρώ για την ικανοποίηση της ηθικής του βλάβης, ήτοι συνολικό ποσό πέντε χιλιάδων επτακοσίων εβδομήντα δύο ευρώ και σαράντα οκτώ λεπτών (5.772,48 ευρώ), νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της υπό κρίση αγωγής και μέχρι την πλήρη και ολοσχερή εξόφληση. Σχετικά με το αίτημα για την κήρυξη της απόφασης προσωρινώς εκτελεστής, το Δικαστήριο κρίνει ότι θα πρέπει να γίνει δεκτό για μέρος του επιδικασθέντος ποσού, όπως ειδικότερα αναφέρεται στο διατακτικό, διότι πρόκειται για απαίτηση από πνευματικά δικαιώματα και αποζημίωση από άδικη πράξη (άρθρο 908 παρ. 1 εδ. γ' και δ' ΚΠολΔ) και κατά την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου

συντρέχουν εξαιρετικοί προς τούτο λόγοι, καθώς η επιβράδυνση της εκτέλεσης είναι δυνατό να επιφέρει σημαντική ζημία στο ενάγον, ενόψει και του γεγονότος ότι πολλοί από τους εκπροσωπούμενους δικαιούχους αποβλέπουν στα έσοδα αυτά για τη συντήρησή τους. Περαιτέρω, πρέπει να ορισθεί το νόμιμο παράβολο για την περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας από την εναγομένη κατά της παρούσας απόφασης (άρθρα 501, 502 παρ. 2 και 505 παρ. 2 του ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό της. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα του ενάγοντος πρέπει, κατόπιν υποβολής του σχετικού, νόμιμου αιτήματός του (άρθρο 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), να επιβληθούν εν μέρει σε βάρος της εναγομένης, λόγω της εν μέρει ήττας της και αναλογικώς προς αυτήν, κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας (άρθρα 106, 176, 178 παρ. 1 και 189 παρ. 1 ΚΠολΔ) αφού συντρέχει μερική «ήττα» της εναγομένης κατά την έννοια των εν λόγω διατάξεων, η οποία προσδιορίζεται από το γεγονός ότι γίνεται δεκτή εν μέρει η εναντίον της αγωγή. Πρέπει εδώ να σημειωθεί πως το αίτημα της επιδίκασης της δικαστικής δαπάνης, σε σχέση με τον κατάλογο των προτάσεων του ενάγοντος, είναι μεν βάσιμο κατά το νόμο, σύμφωνα με τα άρθρα 176, 189, 190, 191, 193 ΚΠολΔ, πλην όμως, για το ποσό της δικαστικής δαπάνης το οποίο επιδιώκει το ενάγον, με βάση τον αναφερόμενο στις προτάσεις του κατάλογο, πρέπει να αναφερθεί ότι σύμφωνα με τον κώδικα περί δικηγόρων, στην αμοιβή του δικηγόρου περιλαμβάνονται αφενός η αμοιβή του για τη σύνταξη της αγωγής, όπως και των προτάσεων, αφετέρου και τα έξοδα, στα οποία προέβη προς εκτέλεση της εντολής, σύμφωνα με όσα ορίζονται στον κώδικα περί δικηγόρων. Στην προκείμενη περίπτωση, το ενάγον δεν αναφέρεται σε άλλα έξοδα, πέρα από την κατάθεση της αγωγής και των προτάσεων, την επίδοση αυτής, τη λήψη ένορκης βεβαίωσης και την καταβολή του δικαστικού ενσήμου, επομένως θα ισχύσουν τα γενικώς οριζόμενα ποσοστά αμοιβής και εξόδων (Ειρ'Εδεσσας 9/2024 αδημ.).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της εναγομένης.

ΟΡΙΖΕΙ το παράβολο για την περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας κατά της παρούσας απόφασης από την εναγομένη στο ποσό των εκατόν πενήντα (150,00) ευρώ.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στο ενάγον το συνολικό ποσό των πέντε χιλιάδων επτακοσίων εβδομήντα δύο ευρώ και σαράντα οκτώ λεπτών (5.772,48 ευρώ), νομιμοτόκως από την επομένη της επίδοσης της υπό κρίση αγωγής και μέχρι την πλήρη και ολοσχερή εξόφλησή του.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την παρούσα απόφαση προσωρινώς εκτελεστή για το ποσό των τριών χιλιάδων (3.000,00) ευρώ, μετά των αναλογούντων σε αυτό τόκων.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγομένη σε μέρος της δικαστική δαπάνης του ενάγοντος, την οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Κατερίνη την 09 Ιανουαρίου 2025, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίασή του στο ακροατήριο του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κατερίνης (άρθρο 4 παρ. 1 Ν. 5108/2024), χωρίς την παρουσία των διαδίκων και της πληρεξουσίας δικηγόρου του ενάγοντος.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

αυτωναύ λόγω μετάθεσης
Τηλ. η Αναπλ. Προϊσταμένη
Γραφείο